

Зоря Полтавщини

ОБЛАСНА ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

e-mail: zoryapolt@gmail.com

• ВІТЧИЗНИ ВІРНІ СИНИ

Полягли за рідну землю, за други своя!..

Наталія ПУЗИНА
Журналіст

У їхніх біографіях так багато спільного: обоє народилися в 1984 році. Були старшими синами в своїх сім'ях, мали молодших брата й сестру. Дитинство минуло в Озерах, що в Кобеляцькому краї, закінчили місцеву школу. Коли в 2014 році росія підступно вторглася в Україну, стали на захист рідної землі. Не були осторонь і тоді, коли рашисти розпочали повномасштабне вторгнення. Вчинили як справжні патріоти, чоловіки до кінця виконали свій громадянський обов'язок.

Одна за одною прилетіли в Озера трагічні звістки: при виконанні бойового завдання на Донеччині загинув сержант поліції Олександр Лемак, а через місяць на Луганщині обірвалося життя розвідника Ігоря Солодова. Кілька днів не доживши до свого 38-го дня народження, ровесники поповнили небесне військо. Та назавжди залишилися в пам'яті рідних, односельців, колишніх однокласників...

З ІНІЦІАТИВИ друзів полеглих захисників України було увічнено їхню пам'ять: на приміщенні Озерського

ліцею встановлено й урочисто відкрито меморіальні дошки колишнім випускникам – Олександру Лемаку та Ігорю Солодову.

Згадаймо, якими вони були, чим запам'яталися...

Саша Лемак народився 15 листопада 1984 року. Де саме – не вдалося дізнатися.

– Він прийшов до нас у 5 клас, – розповів колишній однокласник Володимир Кушка. – Був дисциплінованим, мав дуже добру пам'ять. Згадую урок історії. Учителю запитав Сашу. Він пару хвилин мовчить і починає відповідати – слово в слово, як написано в підручнику. Займався спортом. Єдиний у класі сидів на шпагат. Після закінчення школи усі роз'їхалися і зв'язок з Сашею втратили на довгих 20 років. Я, коли вже працював у поліції, намагався його знайти, але безуспішно. Уже після загибелі Олександра дізнався, що були колегами. Познайомився з побратимами Саші і плануємо побувати в Києві на його могилі.

Класний керівник Лариса Феценко розповіла:

– Звичайний сільський хлопець. Тихий. Скромний. Працьовитий. Коли побачила відеоролик, підготовлений побратимами Саші, то і впізнавала, і не впізнавала свого колишнього учня. Він – єдиний з випуску, з ким не доводилося зустрічатися після закін-

чення школи. Так сталося, що він не приїздив у село і ніхто не знав його подальшої долі. Але й не здивована, що вибрав професію правоохоронця: він завжди цікавився історією, мав свою точку зору, був цілеспрямованим, справедливим.

Поділився своїми спогадами Віталій, офіцер роти швидкого реагування полку поліції особливого призначення «Київ»:

– У 2014 році, коли росія розпочала збройну агресію, Олександр Лемак служив у батальйоні поліції «Золоті ворота». Він одним з перших добровольцем пішов захищати Україну. Служив на Донеччині й Луганщині. Через рік п'ять добровольчих батальйонів об'єдналися в полк «Київ». Тоді ми й познайомилися – разом несли службу в роті швидкого реагування.

Олександр Лемак був відповідальним, дисциплінованим бійцем. Займався боксом, йогою. Дуже цікавився історією, часто порівнював події минулщини і сьогодення. Справжній патріот. Після того, як весною минулого року було відігнано рашистську орду від Києва (Саша був безпосереднім учасником цих подій), він поїхав у відрядження на схід України в складі полку МВС «Сафарі». 21 жовтня 2022 року, виконуючи бойове завдання по штурму окупаційних військ, потрапили під артобстріл. Саша отримав поранення в голову, яке, на превеликий жаль, виявилось смертельним.

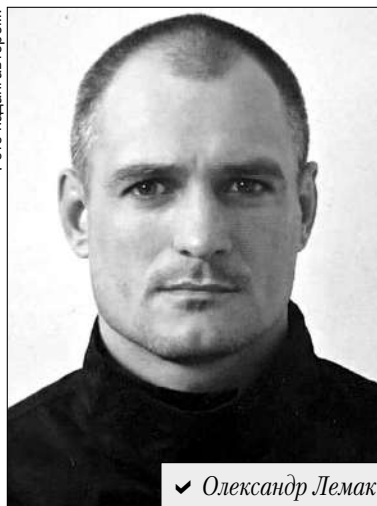
Боляче, що так і не встиг реалізувати свої мрії. Взагалі, Саша не любив говорити про особисте, але якось поділився, що в Кременчуцькому районі приглянулася земельна ділянка, і він по закінченні війни планує її придбати й посадити фруктовий сад. Мріяв і про родину. Не судилося...

Похоронений з військовими почеснями в Києві. Ми, побратими, обов'язково помстимося і за Олександра, і за всіх, хто загинув, обороняючи рідну землю від московського агресора.

***

У БІОГРАФІЇ Ігоря Солодова тісно переплелися два населені пункти: народився в Горішніх Плавнях. Невдовзі родина переїхала в Озера, де й минули дитячі та шкільні роки. Після закінчення 9 класу вступив у ПТУ-18 міста Горішні Плавні, де отримав професію автослюсаря. Працював на гірничо-збагачувальному комбінаті. Після служби в армії повернувся у

Фото надані автором.

✓ Олександр Лемак.

✓ Ігор Солодов.

свій колектив. А прийшла біда на нашу землю, пішов її боронити. Учасник АТО. Влітку 2022 року знову пішов на службу в ЗСУ. Загинув 16 грудня 2022-го на Луганщині.

Класний керівник Любов Земляна з теплом і сумом згадала свого колишнього учня:

– Ігор був добрим, скромним, відповідальним. Виховувався у хорошій родині, де шанували батьків, велику увагу приділяли дітям, тож зростали вони порядними й працелюбними. Мав багато друзів, брав активну участь у організації і проведенні масових заходів. Роки його не змінили: на зустрічах однокласників був такий же привітний, спокійний, доброзичливий.

Ігор Нікітченко, колишній однокласник:

– Що згадується? У футбол грали. Товаришували. Був веселим, завжди готовий прийти на допомогу. У ситуації, яка склалася, проявив себе справжнім патріотом, захисником. Не міг змиритися з тим, що рідну землю плюндрують рашисти.

Розповідь продовжила Інна Павлова:

– У перші дні повномасштабної війни майже не брали на службу учасників АТО. Ігор по декілька разів звертався в різні військкомати і таки свого добився – пішов воювати. Розповідають, що коли був у відпустці, поїхав у Горішні Плавні, купив величезний букет троянд, ішов вулицею і роздавав дівчатам, жінкам. Просто так.

Заступник директора ліцею з виховної роботи Ірина Турчина може багато розповісти про Ігоря Солодова, який виріс у неї на очах:

– Це був дуже допитливий хлопець. Ставив за хвилину десятки запитань, усе йому було цікаво. З любов'ю ставився до рідних, звертався до них не інакше, як бабусю, мамочко, сестричко...

Коли розпочалася війна, вважав, що його обов'язок – захищати рідну землю, і став наполегливо добиватися, щоб взяла на службу. Звернувся у військкомат Горішніх Плавнів. Відмовили. Поїхав у Кобеляки. Те саме. Третю спробу зробив у Кременчуці. Аргументував: «Я – розвідник, сапер. Маю певний досвід, служив в АТО. Чого йдуть молоді хлопці, а мені відмовляють?».

Про таких, як Ігор, кажуть: з ним можна сміливо йти у вогонь і воду. Не випадково й позивний мав «Рояль».

Коли приходив у відпустку, думками був у війську, зі своїми побратимами. Мама переймалася, що пригостувати, аби було зручно взяти з собою, а у відповідь чула: «Краще боеприпаси візьму в кишені, ніж продукти». Під час останнього приїзду додому привіз прапор – то сумна і велична реліквія!..

***

МЕМОРІАЛЬНІ дошки Олександру Лемаку та Ігорю Солодову – це нагадування кожному з нас, яка дорога ціна свободи, яку відстоюють наші воїни – вірні сини Вітчизни. На жаль, маємо нові втрати: захищаючи Україну, загинув ще один випускник Озерського ліцею – Володимир Кочерга. Війна продовжує збирати страшно данину. Вічна пам'ять славним українським лицарям, які полягли за рідну землю, за други своя!..

